

การสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ ในเด็กอนุบาล โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางคอแหลม

ปราลป พรมล้วน^{1,*} อัมพล สุอำพัน² ปิยลัมพร หะวานนท์

¹ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ ² คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร 10330

บทคัดย่อ

การวิจัยกึ่งทดลองเปรียบเทียบความสามารถในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มที่ไม่ได้รับการสอน (กลุ่มควบคุม) กลุ่มศึกษาเป็นนักเรียนอนุบาล โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางคอแหลม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 80 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 80 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศจำนวน 6 ครั้ง โดยใช้เวลาครั้งละ 30 นาที ส่วนกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกายจำนวน 1 ครั้ง โดยใช้เวลา 30 นาที พบว่า เด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง ภายหลังเข้าร่วมการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ มีความสามารถในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศมากกว่าก่อนเข้าร่วมการสอนฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ และเด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง ภายหลังเข้าร่วมการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ มีความสามารถในการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ สรุปได้ว่าการสอนเพื่อป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศสามารถสอนได้ในเด็กอนุบาล

คำสำคัญ: การล้วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก การป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ การสัมผัส เด็กอนุบาล

บทนำ

สภาพสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กลายเป็นสังคมเมือง วิถีชีวิตของครอบครัวก็เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้นการให้ความสำคัญกับการกิจตามหน้าที่และบทบาทของตนเองในด้านเศรษฐกิจและหน้าที่การงาน จึงทำให้ความเอาใจใส่ครอบครัวและการระมัดระวังปัญหาต่าง ๆ ที่เพิ่มมากขึ้น มักจะถูกมองข้ามไป โดยเฉพาะปัญหาการล้วงละเมิดทางเพศในเด็ก ซึ่งมักจะปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งตามสื่อหนังสือพิมพ์ และเป็นที่น่าสังเกตว่าโอกาสที่เด็กถูกล้วงละเมิดทางเพศนั้นมักเป็นเด็กที่อยู่ในฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง-ต่ำ¹ นอกจากนี้ยังพบเด็กถูกล้วงละเมิดเป็นจำนวนมาก ดังการรายงานของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก² ในปี 2540-2547 ได้แจ้งการให้ความช่วยเหลือเด็กอายุ 1-6 ปี ที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศจำนวน 123 ราย ซึ่งมากเป็นอันดับ 2 รองจากวัยรุ่น และ

ปัญหาการล้วงละเมิดทางเพศที่ปรากฏในสถิตินี้ก็เพียงบางส่วนเท่านั้น และคาดว่าจะมีอีกมากที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศแต่ไม่ได้รับการเปิดเผย อัมพล สุอำพัน³ กล่าวว่าเมื่อมีเหตุการณ์ล้วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้น เรื่องราวมักจะถูกปกปิด ไม่ให้สังคมทั่วไปรับรู้ นอกจากนี้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กอาจลงเอยที่จะเข้าไปยุ่ง เพราะอาจต้องเข้าไปมีส่วนเป็นพยานในศาลหรือบางรายผู้ปกครองเด็กไม่ให้เปิดเผยเรื่องนี้ จึงทำให้ปัญหาการล้วงละเมิดทางเพศยังเป็นเรื่องที่มีความยากลำบากที่จะแก้ไข ถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการสอนเพศศึกษามาเป็นเวลานาน แต่เนื่องจากทัศนคติในเรื่องเพศในสังคมไทยยังไม่ชัดเจน มีความอ่อนไหวในเรื่องเพศ และมองเรื่องเพศว่าเป็นสิ่งไม่ดี ควรปกปิด หรือเรื่องเพศศึกษาเป็นเรื่องเพศสัมพันธ์เพียงอย่างเดียว และส่วนหนึ่งยังมีผู้ศึกษาวิจัยน้อย นอกจากนี้การล้วงเกินทางเพศ

*ติดต่อได้ที่ p_parlo@ yahoo.com โทรศัพท์ 0 2218 8154 โทรสาร 0 2218 8439

ต่อเด็กส่วนใหญ่มาจากบุคคลใกล้ชิด จากการศึกษาของ อุมพร ตรังคมบัติ⁴ พบว่าร้อยละ 85 ของผู้กระทำล่งละเมิดเป็นบุคคลในครอบครัวเด็กเอง เช่น บิดา พี่ชาย ญาติสนิท หรือบุคคลที่เด็กรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี จึงเป็นการยากที่คนอื่นจะรู้เห็น หรือยุ่งเกี่ยวได้ การละเลยต่อปัญหานี้จึงเท่ากับเป็นการส่งเสริมให้มีการกระทำผิดมากขึ้น

นอกจากนี้ปัญหาการล่งละเมิดทางเพศยังส่งผลกระทบต่อตรงต่อร่างกายและจิตใจของเด็กที่รุนแรงและยาวนานในหลายๆด้าน^{3,5} ผลกระทบทางด้านร่างกายนั้นส่วนใหญ่พบว่าก่อให้เกิดบาดแผลจากการใช้กำลังบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ หรือติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งบางรายอาจถึงแก่ความตาย หรือ พิการตลอดชีวิต และผลกระทบอีกด้านหนึ่ง ซึ่งคนส่วนมากอาจจะมองไม่เห็นและนึกไม่ถึง คือ ผลกระทบทางจิตใจ ก่อให้เกิดบาดแผลทางจิตใจ ที่พบบ่อยคือเกิดภาวะซึมเศร้า ซึ่งจะมีผลต่อการมองภาพพจน์ของตนเองในทางลบ มีความรู้สึกเห็นคุณค่าตนเองต่ำ โดยผลกระทบที่เกิดขึ้นไม่เพียงแต่มีผลทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น ยังมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมและพฤติกรรมทางเพศของเด็กอีกด้วย ในบางรายที่ไม่ได้รับการบำบัดที่ถูกต้องทำให้ส่งผลต่อการรับรู้เอกลักษณ์ทางเพศและพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติอีกด้วย

ส่วนเด็กที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ผิดปกติทางจิตใจ⁴ ไม่สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพที่มั่นคงกับใครได้ เกิดการอย่ำร้างและส่งผลต่อบุตรที่เกิดมาให้กลายเป็นปัญหาสังคมต่อไปไม่สิ้นสุด ก่อให้เกิดผลกระทบที่รุนแรงและยาวนานต่อผู้ถูกกระทำ และทำให้เกิดความเสียหายต่อสังคมและประเทศชาติ ดังนั้นการสร้างแนวการสอนเพื่อให้เด็กสามารถแยกแยะการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดได้ นั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญ ในการพัฒนาการเรียนรู้และเสริมสร้างทักษะในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศ ซึ่งเป็นการป้องกันปัญหาตั้งแต่ต้นเหตุ⁶ และเป็นขั้นแรกในการช่วยขจัดและลดความรุนแรงจากการถูกล่งละเมิดทางเพศ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศก่อนและหลังการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถใน

การป้องกันการล่งละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาล กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ

ประชากรเป้าหมาย

เด็กวัยอนุบาลซึ่งอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง-ต่ำ อาศัยอยู่ในชุมชนเขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอนุบาลเพศชายและหญิง อายุ 5-6 ปี จากโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางคอแหลม รวมทั้งสิ้น 160 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 80 คน ซึ่งผู้ปกครองของนักเรียนทุกคนให้ความยินยอมอนุญาตให้เด็กเข้าร่วมการศึกษา

ขนาดตัวอย่าง

การคำนวณขนาดตัวอย่างจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ร้อยละของความรู้เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการล่งละเมิดทางเพศในกลุ่มที่ไม่ได้รับการเรียนวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่งละเมิดทางเพศจะมีคะแนนเป็น 24.8 ± 2.6^7 กำหนดให้ความแตกต่างจากกลุ่มที่ให้การศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 10% เป็น 26.2 กำหนด Type I error เป็น 5% และ power เป็น 90% จึงคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยการทดสอบค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มที่เป็นอิสระกัน⁸ ได้ขนาดตัวอย่างกลุ่มละ 73 คน และเพิ่มอีก 10% กรณีกลุ่มตัวอย่างหายในช่วงเก็บข้อมูลจึงเป็นกลุ่มละ 80 คน

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทำโดย purposive sampling จากโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตบางคอแหลม ซึ่งมีทั้งหมด 7 โรงเรียน สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีจับฉลากจากโรงเรียนทั้งหมดในเขตบางคอแหลม ได้โรงเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง 2 โรงเรียน และโรงเรียนที่เป็นกลุ่มควบคุม 2 โรงเรียน ซึ่งมีเด็กอนุบาลจำนวนทั้งหมด 240 คน ในแต่ละกลุ่มจะทำการสุ่มโดยวิธีจับฉลากกว่าเด็กอนุบาลห้องใดจะได้เข้าร่วมในการศึกษาค้างนี้ ซึ่งสุ่มได้เด็กจำนวน 80 คน ในแต่ละกลุ่ม จะได้นักเรียนทั้งหมด 4 ห้องๆละ 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือ 3 ชุด ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ทางด้าน เพศ อายุ รายได้ ที่พัก จำนวนพี่น้อง การได้รับข้อมูล เกี่ยวกับการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ

2. แบบสัมภาษณ์ความสามารถในการแยกแยะสัมผัส และทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ ซึ่งดัดแปลง จาก WIST-III⁹ โดยการระบุเหตุการณ์สมมุติในแต่ละ สถานการณ์ ที่ผู้ใหญทำการขอสัมผัสและชวนไปที่อื่น (ซึ่ง มีทั้งการสัมผัสที่เหมาะสมและสัมผัสที่ไม่เหมาะสม) เช่น การมอง การจูบ การจับ การลูบคลำร่างกายที่เป็นส่วนตัว หรืออวัยวะเพศของเด็ก รวมถึงการชวนไปที่สถาน ที่ที่ นักเรียนชอบ, ซึ่งพิจารณาผลลัพธ์จากการขอแต่ละอย่าง มีผลต่อการตอบสนองของเด็กอย่างไร เช่น ยอม หรือไม่ ยอม โดยไม่ได้บอกการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ เหล่านี้ ซึ่ง ข้อคำถามจะแบ่งเป็นสองด้าน คือ เป็นข้อคำถามด้านบวก และข้อคำถามด้านลบดังนี้

ข้อคำถามด้านบวกจะเป็นสถานการณ์ที่เหมาะสม ในการขอสัมผัสร่างกาย

- ถ้าหนูขี่รถจักรยานล้ม แล้วทำให้อวัยวะเพศเจ็บ หนูจะยอมให้หมอตรวจอวัยวะเพศไหม
- ถ้ากันหนูสกปรก หนูจะยอมให้แม่ทำความสะอาด กันไหม
- ถ้าหนูช่วยครูทำความสะอาดห้องเรียน แล้วครูขอกอดเพื่อขอบคุณ หนูจะยอมไหม

ข้อคำถามด้านลบจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสม ในการขอสัมผัสร่างกายและ การชักชวน

- ถ้าเพื่อนชวนเล่นสมมติ เป็นพ่อ แม่ ลูก แล้วทำท่า จูบกัน หนูจะยอมเล่นไหม
- ถ้าคนข้างบ้านหนู บอกว่าจะให้ของเล่นชิ้นใหญ่แลก กับจับกัน หนูจะยอมให้จับไหม
- ถ้าพี่ชายบอกว่าจะซื้อขนมที่หนูชอบให้กิน แต่ให้ หนูจับอวัยวะเพศของพี่ หนูจะยอมไหม
- ถ้ามีผู้ชายคนหนึ่งให้หนูเคยเห็นหน้า แล้วชวนหนูไป เที่ยวสวนสนุก หนูจะยอมไปไหม

แบบสัมภาษณ์ทั้ง 7 ข้อนี้มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ในข้อคำถามเชิงบวก ถ้าเด็กตอบยอม จะได้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบไม่ยอมจะได้ 0 คะแนน สำหรับในข้อคำถาม เชิงลบนั้น ถ้าเด็กตอบ ยอม จะได้ 0 คะแนน แต่ถ้าตอบ ไม่ยอมจะได้ 1 คะแนน (ให้ผู้ตอบเลือกเพียง 1 ตัวเลือก) รวมเป็น 7 ข้อ คิดเป็น 7 คะแนน

3. โปรแกรมการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการ ป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศ ประกอบด้วยเนื้อหาการ สอนคือ อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายชาย-หญิง, การ สัมผัสที่ดี, การสัมผัสที่ไม่ดี และทักษะที่ปลอดภัย ซึ่งใช้ เวลาสอน 6 คาบเรียน ละคร 30 นาที โดยมีรูปแบบการ สอนเป็นการเล่านิทาน, แสดงบทบาทสมมติ และร้องเพลง

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 สร้างเครื่องมือในการวิจัยซึ่งประกอบด้วย โปรแกรมการสอนและแบบสัมภาษณ์ความสามารถในการ แยกแยะสัมผัสและทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทาง เพศ เพื่อตรวจสอบคุณภาพ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ครู 1 ท่าน นักจิตวิทยา 1 ท่าน และจิตแพทย์เด็ก 1 ท่าน ทั้งนี้ได้ใช้ความเห็นพ้องของผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ใน 3 หลังจากนั้นได้ทำหนังสือขออนุญาตศึกษาวิจัยไปยัง ผู้อำนวยการสำนักงานเขตการศึกษา และขอคำยินยอม จากครูและผู้ปกครองของนักเรียนอนุบาลกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 ทำการทดสอบก่อนการศึกษา (pre-test) เพื่อ ประเมินความสามารถในการป้องกันการล้วงละเมิดทาง เพศ ทั้งในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หลังจากนั้น ดำเนินการสอนตามโปรแกรมที่วางไว้ในกลุ่มทดลอง สำหรับกลุ่มควบคุมนั้นจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับส่วนต่างๆของ ร่างกายชาย-หญิง เมื่อสิ้นสุดโปรแกรม ทำการทดสอบ post - test ในทั้งสองกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ประเมินความสามารถในการแยกแยะการ สัมผัส และทักษะการป้องกันการล้วงละเมิดทางเพศของ เด็กทั้งหมด แล้วเปรียบเทียบค่าประเมินระหว่างกลุ่ม ควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ Unpaired t - test ใน การวิเคราะห์ข้อมูล สำหรับค่าประเมินของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรม ใช้สถิติ Paired t - test ใน การวิเคราะห์ข้อมูล

ผล

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในครั้งนี้ ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีจำนวนเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกันมากนัก โดยกลุ่มควบคุม คิดเป็นร้อยละ 52.5 ที่เป็นชาย และ ร้อยละ 47.5 ที่เป็นเพศหญิง ส่วนกลุ่มทดลองคิดเป็นร้อยละ 57.5 ที่เป็นเพศชาย และร้อยละ 42.5 ที่เป็นเพศหญิง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีอายุ 6 ปี แต่ทั้งนี้พบว่ากลุ่มควบคุมมีจำนวนเด็กอายุ 6 ปี มากกว่ากลุ่มทดลอง โดยคิดเป็นร้อยละ 82.5 ในกลุ่มควบคุม และ ร้อยละ 58.7 ในกลุ่มทดลอง (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มศึกษาจำแนกเพศ อายุ

		กลุ่มควบคุม (n = 80)	กลุ่มทดลอง (n = 80)
เพศ	ชาย	42 (52.5)	46 (57.5)
	หญิง	38 (47.5)	34 (42.5)
อายุ	5 ปี	14 (17.5)	33 (41.3)
	6 ปี	66 (82.5)	47 (58.7)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มศึกษา¹

การทดลอง	กลุ่มควบคุม (n = 80)	กลุ่มทดลอง (n = 80)	df	t	P-Value
	Mean ± SD	Mean ± SD			
ก่อน	4.55 ± 1.37	4.71 ± 1.43	158	0.73	0.46 *
หลัง	4.41 ± 1.43	5.61 ± 1.26	158	5.63	< .001 *
df	79	79			
t	0.926	-5.17			
P-Value	0.36 **	< .001 **			

¹คะแนนเต็ม 7 คะแนน, *โดย unpaired t - test ** โดย paired t - test

จากตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาล ของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 4.55 และก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองเท่ากับ 4.71 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย เมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ Unpaired t - test พบว่าค่าเฉลี่ยของ

คะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กอนุบาลกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศไม่แตกต่างกัน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองเท่ากับ 4.55 และหลังการทดลองเท่ากับ 4.41 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนลดลงเล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบวิธีการทางสถิติ Paired t - test พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กอนุบาลกลุ่มควบคุม หลังการทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศไม่เปลี่ยนแปลง

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มทดลองก่อนการทดลองเท่ากับ 4.71 และหลังการทดลองเท่ากับ 5.61 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนเพิ่มมากขึ้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ Paired t - test พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง หลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $t(79) = -5.17, p < .001$ แสดงว่า เด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง หลังการทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น

ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กอนุบาล กลุ่มควบคุมหลังการทดลองเท่ากับ 4.41 และกลุ่มทดลองเท่ากับ 5.61 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของกลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติ Unpaired t - test พบว่าหลังการทดลองกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $t(158) = 5.63, p < .001$ แสดงว่า เด็กอนุบาลกลุ่มทดลอง หลังการทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศมากกว่ากลุ่มควบคุม

วิจารณ์

การศึกษานี้ทำในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แม้ว่าเด็กในกลุ่มควบคุมมีเด็กโตมากกว่ากลุ่มทดลอง แต่ทั้งสองกลุ่มก็มีคะแนนความสามารถในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศไม่แตกต่างกันตั้งแต่เริ่มต้นการศึกษา ดังนั้นเมื่อเกิดความแตกต่างกันหลังจากสิ้นสุดการทดลอง จึงอาจสรุปได้ว่าความแตกต่างนั้นเกิดจากการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศที่ผู้วิจัยจัดสอนให้ ดังที่พบว่า ภายหลังจากการเรียนรู้เรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศ เด็กอนุบาลกลุ่มทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $t(79) = -5.17, p < .001$ ประสิทธิภาพการสอนนี้อาจมีที่มาจากสื่อการสอนที่เป็นรูปภาพประกอบกับเสียงเพลงที่น่าสนใจ และรูปแบบการสอนแบบการแสดงสมมติ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนในวัยนี้ชอบ เข้าใจและปฏิบัติตามได้ง่าย แนวการสอนนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Nelson and Clark¹⁰ ที่ว่า การสอนเพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากการถูกล่งละเมิดทางเพศ จะมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น หากมีโอกาสดูฝึกฝน แยกแยะสถานการณ์ที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ที่อาจเกิดจากการที่ผู้ใหญ่ขูดหรือขอสัมผัสร่างกายที่เป็นส่วนตัวของเด็ก ซึ่งเป็นขั้นแรกๆ ที่เด็กต้องทำได้ เพื่อให้แยกแยะได้ว่าสถานการณ์ใดที่อาจเป็นอันตราย เพื่อหาทางหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้น และให้ทราบแนวทางว่าตนเองควรปฏิบัติตัวเช่นไร หากตกอยู่ในสถานการณ์นั้น ทั้งนี้การให้เวลาเด็กได้ฝึกฝนจะช่วยให้เด็กนำทักษะที่สอนไปใช้ในการป้องกันตนเองได้มากกว่าเด็กที่ไม่เคยได้รับการสอนมาก่อน

ดังนั้นการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศจึงช่วยป้องกันการล่งละเมิดทางเพศได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ

การศึกษาของ Wurtele และคณะ⁹ ที่ทำการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนแบบ 2 วิธี โดยเปรียบเทียบระหว่างการสอนแบบฝึกทักษะทางพฤติกรรม และการสอนที่ยึดความรู้สึกเป็นหลัก โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือเป็นเด็กวัยอนุบาล และพบว่าการสอนแบบฝึกทักษะทางพฤติกรรมมีประสิทธิภาพกับเด็กในวัยนี้มากกว่า นอกจากนี้กลวิธีการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะป้องกันการล่งละเมิดทางเพศแบบฝึกทักษะทางพฤติกรรม ยังสอดคล้องกับแนวทางการศึกษาและการจัดประสบการณ์ให้กับเด็กอนุบาล ของกระทรวงศึกษาธิการ¹¹ อีกด้วย เหตุผลในข้างต้นนี้ น่าที่จะช่วยอธิบายว่า เหตุใดเด็กอนุบาลกลุ่มทดลองที่เข้าเรียนเรื่องการสัมผัสและทักษะป้องกันการล่งละเมิดทางเพศมีความสามารถประเด็นดังกล่าวเพิ่มขึ้นจากก่อนเข้าเรียน

และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าเรียนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศ กลุ่มทดลองมีความสามารถในการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $t(158) = 5.63, p < .001$ และการทดลองนี้อาจอธิบายได้ว่าเป็นเพราะกลุ่มทดลองได้เรียนเรื่องการสัมผัสและทักษะป้องกันการล่งละเมิดทางเพศ แต่กลุ่มควบคุมไม่ได้เรียนประเด็นดังกล่าว แต่จะได้เรียนเฉพาะส่วนต่างๆ ของร่างกาย และการให้ความหมาย เพื่อใช้ในการทดสอบประเมินผลในภายหลังเท่านั้น

ดังนั้นการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะการป้องกันการล่งละเมิดทางเพศที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก² และมีรูปแบบการสอนที่มุ่งเน้นให้เด็กได้คิดริเริ่ม วางแผน และลงมือกระทำด้วยการแสดงบทบาทสมมติ อย่างเป็นลำดับและขั้นที่ชัดเจน รวมถึงการขอความสนับสนุนจากผู้ปกครอง⁶ จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อในการล่งละเมิดทางเพศได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้ความสำคัญกับการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะป้องกันการล่งละเมิดทางเพศในเด็กอนุบาล รวมถึงตระหนักว่าปัญหาการล่งละเมิดทางเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งการให้ความสำคัญกับปัญหานี้จะทำให้เกิด

ความระมัดระวังและนำไปสู่การป้องกันปัญหาตั้งแต่ต้นเหตุ ทั้งนี้จะช่วยลดความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อเด็ก รวมถึงการลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในด้านต่างๆ ต่อเด็ก และสังคมต่อไป

2. ควรมีแนวทางในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กอนุบาล ทั้งในแง่การสังเกตเด็กที่อยู่ในความดูแล และการสัมภาษณ์เด็กเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากโอกาสที่เด็กจะเข้ามาบอกว่าตนเองถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้นน้อยมาก ดังนั้นการป้องกันปัญหาเชิงรุก จะเป็นสิ่งที่ช่วยเหลือเด็กได้มาก ก่อนที่จะเกิดปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศที่รุนแรง ซึ่งแก้ไขได้ลำบากกว่าการป้องกันนั้น ดังที่ผู้วิจัยได้พบกรณีตัวอย่างเด็กที่ตกอยู่ในกลุ่มเสี่ยงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ จำนวน 3 ราย และช่วยเหลือเด็กจากปัญหาดังกล่าว ดังนั้นการสอบถามเด็กเป็นระยะนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ใหญ่สามารถประเมินสถานการณ์เสี่ยงที่จะเกิดกับเด็กได้ ซึ่งการที่ผู้วิจัยได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือเด็กที่ตกในภาวะเสี่ยงจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนี้ จึงน่าจะนำมาพิจารณาและให้ฝ่ายต่างๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็ก รวมทั้งครู ผู้ปกครองที่จะต้องตระหนักถึงปัญหา สังเกตการสำรวจ เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับเด็กเป็นระยะๆ และต่อเนื่อง

3. ควรเริ่มนำหลักสูตรการสอนเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ หรือแผนการสอนเรื่องการสัมผัสและทักษะป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศไปใช้สอนเด็กระดับอนุบาลในระยะยาว เพราะการสอนซ้ำๆ จะทำให้เด็กจำได้ดี และมีผลในทางปฏิบัติมากกว่าสอนเพียงในระยะสั้นเท่านั้น

4. ควรมีการสอนเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศอย่างมีรูปแบบ ในการใช้หลักสูตรการสอนเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสำหรับครู ผู้ปกครอง และสำหรับนักเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ขอขอบคุณโรงเรียนในเขตบางคอแหลม ผู้ปกครอง และเด็กอนุบาลทุกคน ที่ให้ความ

ร่วมมือในการวิจัย ตลอดจนเพื่อนนิสิตทุกคนที่คอยช่วยเหลือให้งานนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. Jennifer S. 2004. Child- focused sexual abuse prevention programs. [Online]. Crime and misconduct commission. Available from: www.cmc.qld.gov.au [2006, January 7].
2. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. 2548. รายงานการช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. (อัคราณา)
3. อัมพล สุอำพัน และ นงพงา ลัมสุวรรณ. 2538. การกระทำทารุณและทอดทิ้งเด็ก. ใน จิตเวชสำหรับกุมารแพทย์. วันเพ็ญ บุญประกอบ (บรรณาธิการ). ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ชวนพิมพ์. หน้า 200-210.
4. อุมาพร ตรังคสมบัติ. 2535. การทารุณเด็กทางเพศ: รายงานผู้ป่วย 16 ราย. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 36. 8: 583-591.
5. Bagley C., Thurston WE., and Tutty LM. 1996. Understanding and Preventing Child Sexual Abuse. Vol. 1. England: Ashgate.
6. สำหรับ จิตตินันท์. 2541. ตัวของหนู. มูลนิธิมิตรมวลเด็ก สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย.
7. อรอนงค์ ชูชัยวัฒนา. 2539. ความสามารถของเด็กในวัยเรียนในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต. ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
8. ปิยลัมพร หะวานนท์. 2542. หลักการทำวิจัยให้สำเร็จ. พิมพ์ครั้งที่ 1. คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
9. Wurtele SK., Kast LC., Miller-Perrin CL. and Kondrick PA. 1989. Comparison of programs for teaching personal safety skills to preschoolers. J Consult Clin Psychol 57: 505-511
10. Nelson M. and Clark K. (Eds.). 1986. The Educator's Guide to Preventing Child Sexual Abuse. CA: Network Publications, pp. 15-22.
11. กระทรวงศึกษาธิการ. 2546. คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

TEACHING THE RIGHT TOUCH AND PERSONAL SAFETY SKILLS AGAINST SEXUAL ABUSE TO PRE-SCHOOL CHILDREN OF BANG-KHOLAM DISTRICT IN BANGKOK METROPOLIS

Parlop Promluan^{1,*} Umpon su-ampun² Piyalamporn havanond³

¹The Centre for Research and Sexuality Development, Institute of Health Research, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand; ²Faculty of Medicine Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand; ³Institute of Health Research, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

Abstract

This Quasi experimental research was to study the personal safety skill against sexual abuse. The participants were 160 preschoolers in Bang-kholam District of The Bangkok Metropolis. By purposive sampling, 80 students in each group were selected into a control and an experimental group. The experimental group was taught the right touch and various safety skills against sexual abuse for 6 sessions of 30 minutes each. The control group received only knowledge about body parts for one session of 30 minutes without mentioning of sexual abuse at all. The 2 groups were then compared for their personal safety skills against sexual abuse. The experimental group exhibits better knowledge and personal skills against sexual abuse after the teaching intervention than before the intervention, significantly $p < .001$. The experimental group exhibits better knowledge and personal skills against sexual abuse more than the control group, significantly $p < .001$. We concluded that the right touch and personal safety skills against sexual abuse able to teaching in Pre- school children.

keywords: sexual abuse, sexual abuse prevention, right touch, pre-school children

* To whom correspondence should be addressed. E-mail: p_parlop@yahoo.com, Tel. 0 2218 8154, Fax. 0 2218 8439